

Освобождението
на
Атлантида
Алиса Дей

ВОИНИТЕ НА ПОСЕЙДОН
КНИГА ТРЕТА

Превод
Теодора Кузманова

ТИАРА БУКС

София

За Деби Уоли, която измисли заглавието на книгата.

Благодаря ти!

За Синди Уан, която е толкова прекрасна, че не мога да опиша с думи. Пожелавам ти хотелска закуска по три пъти на ден за вечни времена.

И както винаги за Джъд, Умника и Принцесата: Обичам ви повече от шоколад.

Кредото на воините

Ние ще чакаме. Ще наблюдаваме.

И ще браним.

За да послужим като първо предупреждение в навечерието на унищожението на човечеството.

Тогава и само тогава Атлантида
ще се възроди.

Затова ние сме воините на Посейдон и знакът на Тризъбеца, който

носим, е свидетелство за нашия свещен дълг да защитаваме чо-

вешкия вид.

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

Акнаша – емпат; хора, които могат да усещат емоциите на останалите и също така обикновено предават собствените си емоции в съзнанието и сърцата на другите. В писаната историята на Атлантида не се е срещала „акнаша'ан” повече от десет хиляди години.

Атланти – раса, обособена от хората, която произхожда пряко от съюза на бог Посейдон и една от морските нимфи, чието име се е изгубило във времето. Атлантите са наследили някои от дарбите на своите предци: способността да контролират всички елементи в природата освен огъня – и най-вече водата; способността да се трансформират в мъгла и по този начин да се придвижват; свърхчовешка сила и бързина. Древните свитъци намекват и за други сили, но те или са се загубили във времето, или са неизползвани от днешните поколения.

Атлантида – Седемте острова на Атлантида са потънали под морето по време на мощен катаклизъм, причинен от земетресения и вулканична дейност, които са изместили тектонските плочи на Земята преди повече от единадесет хиляди години. Управляващият принц на най-големия остров, наречен също Атлантида, се изкачва на престола като крал

Освобождението на Атлантида

на всичките седем острова, макар всеки от тях да се ръководи от лордовете на управляващия дом на съответния остров.

Кръвно потомство – вампирите, създадени от вампир-господар.

Земляни – атлантски термин за хората.

Седемте – елитната стража на върховния принц или кралят на Атлантида. Мнозина от управляващите на останалите шест острова са създали подобна на тази традиция и са формирали своя собствена охрана от седемте.

Шейпшифтър – биологичен вид, чийто представители са започнали съществуването си като хора, но са били прокълнати да се трансформират в животни при пълнолуние. Много шейпшифтърите могат да контролират промяната през останалото време на месеца, но наскоро превърналите се нямат тази дарба. Шейпшифтърите имат свръхчовешка сила и бързина и могат да живеят повече от триста години, ако не бъдат ранени или убити. Те имат дълга кървава вражда с вампирите, но старите съюзи и врагове се променят.

Извличане на мисли – отдавна изгубена дарба на атлантите да проникват в съзнанието и спомените на другите, за да събират информация.

Вампири – древна раса, произлязла от кръвосмешението между бог Хаос и дъщеря му Анубиса, богинята на нощта. Те са ненаситни за политически интриги и огромна власт, живеят изключително дълго. Вампирите имат способността да се дематериализират и да се телепортират на дълги разстояния, но не могат да пътуват над големи водни пространства.

Воини на Посейдон – воини, дали клетва да служат на Посейдон и да защитават човечеството. Всички те носят знака на Посейдон върху телата си.

Миертус – атлантски жаргонен израз за екскременти.

Глава 1

*Преди четири месеца
Пещера, дълбоко в Маунт Рейниър
Областта на водопадите, Вашингтон, САЩ*

Джъстис оцени състоянието, оръжията и възможностите си, както го бе правил толкова много пъти през вековете, в които бе воин, и стигна до следния извод:

1. състояние – лошо
2. оръжия – още по-зле
3. възможности – клоняха към превръщането му в мъртвец в следващите пет минути.

Състояние, физическо: В момента лежеше по корем на студената и влажна пръст в пещерата. Лицето му – притиснато в един мокър тигър, който много скоро щеше да бъде сериозно разярен. Цицина с големината на пауново яйце на задната част от главата, причинена от грубостта на вампира и шейпшифтъра, които го влачиха по дългия и усоеен тунел от повърхността. Вероятно имаше счупено ребро, или две. Действието на кетамина, с който го бяха упоили, вече бе отминало, заради имунната му система като представител на атлантите, но все пак не би рискувал да използва способността си да се

Освобождението на Атлантида

трансформира в мъгла.

Състояние, психическо: Ярост, граничеща с убийствен гняв. С други думи – стандартна процедура за действие. Ха! СПД. Посейдон избирал воините си внимателно или поне това му повтаряха постоянно.

Богът на моретата явно е жонглирал с няколко задачи едновременно в деня, в който е решил да добави името на Джъстис в списъка.

Оръжия: Никакви. Мечът, който бе носил хиляди години – наистина, откакто кралят на Атлантида му го беше дал, без да изрече и дума, за да му обясни, но с поглед пропит с презрение – го нямаше.

Един от двамата шейпшифтъри, които пазеха Джъстис и пухкавия му приятел тигъра Джак, стоеше близо до входа на пещерата и галеше меча на воина, сякаш не можеше да се начуди на късмета си. Слаба светлина се процеждаше откъм скалната кухня, иззад силуетите на пазачите, напълно в контраст с абсолютната тъмнина в малката пещера, в която го бяха зарязали, и той наблюдаваше в безпомощна ярост, докато шейпшифтърът вдигаше меча във въздуха, сякаш се възхищаваше на новата си играчка.

Разбира се, животът беше крайно забавен и изпълнен с играчки, докато някой атлантски воин не те изкорми.

Джъстис щеше да се усмихне, ако нямаше опасност устата му да се напълни с мократа козина на тигъра. Спомни си, че също така бяха взели и кинжалите му.

Тъкмо щеше да ги убие с тях.

Опита се да се свърже с брат си чрез психическата връзка, която споделяха атлантите, но нищо друго освен пронизващо статично електричество не избърмча в ума му. А и дрогата вероятно все още му пречеше да използва силите си над водата и електричеството. Брат му щеше да реши, че е безпомощен. Така бе по-добре.

Никога не разчитай на някой ненадежден, когато така или иначе си без оръжия срещу двама вълци и вероятно побъркан от наркотици тигър.

Шансове: Би заложил на себе си срещу повечето шейпшифтъри, дори в затворено помещение като това, но срещу двеста и двадесет килограмов тигър? Макар това да беше Джак, който бе нещо като приятел, когато се разхождаше на два крака.

Трябваше да признае, че шансовете са 50 на 50. И то още преди да е вкарал в сметките двамата вълци. Следователно може би първо трябваше да се погрижи за тях.

Тъй като Джъстис бе наясно с един критичен факт: предпочиташе да прекара вечността, пържейки се в най-долния кръг на ада, отколкото да остане още една минута с лице, притиснато в отвратителната животинска смрад на един мокър тигър.

Шейпшифтърите най-сетне спряха да мърморят как да се измъкнат, за да видят екшъна и се отдалечиха с безшумието на двойка пияни водни биволи. До този ден Джъстис щеше да се обзаложи, че един римски император, превърнал се във вампир толкова могъщ, колкото бе

Освобождението на Атлантида

Калигула, би наел по-висококачествени помощници.

Грешал е. Нищо чудно, че Римската империя е загинала.

И по-добре.

Воинът изчака достатъчно, за да се увери, че те не инсценират оттеглянето си и се отдръпна със скок от тигъра, който все още бе в безсъзнание, но се размърдваше обезпокоително. Може би действието събуди нещо в дрогираното му съзнание, защото внезапно усети, че брат му най-накрая е пристигнал. Лорд Венджънс бе дошъл да го спаси. Направо страхотно!

Разбира се, Венджънс не знаеше, че е брат на Джъстис.

– Бих могъл да ти кажа, но ще трябва да те убия – изръмжа, след което малко по-високо, за да го чуе, продължи: – Проклятие, Вен, по-добре да оцениш това.

Извърна се рязко и видя Венджънс да стои на входа на тунела, с меч в готовност. Вен промърмори нещо за котешка козина и възглавница от тигър, но Джъстис едва успя да го чуе, заради гръмките звуци на невидимата аларма, които разцепиха въздуха. Покри ушите си, но ударните вълни заплашваха да смачкат черепа му под своята сила.

Предчувствие се стрелна през ума му и някак разбра, просто *знаеше*, че следващият час ще промени всичко.

Абсолютно всичко.

Тогава богинята влезе в стаята в тялото на жената на Вен и всичко в Джъстис, което не бе

примитивното и дивашко наследство от прародителите му нерейди, се разкъса на парчета. Умопомрачение и жажда за битка се надигнаха в синьо-зелена мъгла пред погледа му и докато се взираше в брата, който така отчаяно желаше да го признае, последната му рационална мисъл бе на съжаление.

* * *

Минути ли бяха изминали или часове? Джъстис стоеше приведен върху каменната изданина, скрит от погледите и наблюдавайки касапницата. Мъртви, умиращи шейпшифтъри и вампири осейваха каменния под на пещерата. Вонята на киселинното разлагане на вампирите в комбинация с медно-металическият дъх на кръв, тровеше въздуха, който дишаха. Трептящите светлини от факлите по стените осветяваха ярките картини на потрошени и разкъсани тела.

Бе изпълнил своята задача, но бе внимавал да не го забележат, примамвайки опонентите си зад редицата скални образувания в пещерата. Дори и свръхестествените сетива на вампирите бяха притъпени от цялата тази кръв и изглежда никой не го забелязваше.

Поне не и някой, който да е все още жив.

Джъстис планираше да изиграе ролята на козова карта, а всеки добър играч знаеше предимството да не разкрива ръката си. Погледна надолу към острието на мечта си, което блещукаше в проблясващия мрак.

Освобождението на Атлантида

Козът никога не е бил раздаван в такава смъртоносна ръка. Той беше жокерът, а кралицата на смъртта бе следваща в списъка му.

Тогава чу гласа ѝ и осъзна, че се е провалил. Богинята на вампирите – Анубиса, бе хванала Венджънс и жена му, независимо от силата на Вен и магията на Ерин.

Джъстис бе подвел и двамата.

Подведе *семейството си*.

Докато слушаше, през все още не съвсем ясното му съзнание, запрепусаха възможности, стратегии и отчаяни мерки, когато я чу да ги изрича. Думите, от които се бе опасявал. Анубиса щеше да вземе Вен със себе си, а останалите от тях щеше да даде на Калигула като подарък.

Лека закуска.

Джъстис се изправи и понечи да се покаже, но се спря и замръзна на място, когато видя как Анубиса държи Ерин, докато Вен забиваше острието на меч в сърцето си.

– Ако наистина искаш доброволната ми служба, освободи я и се закълни, че ще бъде в безопасност. Или ще понижа сърцето си с този меч и няма да можеш да постигнеш своята цел – каза Вен и мрачна решителност втвърди чертите му.

Джъстис едва не залитна, когато истината за това, което трябваше да направи се стовари над него. За да спаси брат си... да спаси Ерин, която вероятно бе способна да излекува неродения кралски наследник на другия му брат, щеше да му се наложи да извърши най-голямата жертва.

Но най-лошото бе, че трябваше да ги убеди, че *желае* да я направи.

Сякаш киселина потече във вените му, докато се подготвяше да се изправи пред вечност, изпълнена с изтезания. Едва не се засмя при тази мисъл. Не бе по-малко от това, което заслужаваше: нито повече, отколкото очакваше.

Под него, на пода на пещерата, те все още говореха. Не можеше да ги чуе. Нито успяваше да разбере думите им. Не долавяше нищо друго освен необятния звук, който все още кълтеше в черепа му, докато не чу богинята на кръвопийците да изрича своите изисквания с глас, пропит с кръв и лед, който се връза в мъглата в ума му.

– Доброволно ли приемаш службата си, лорд Венджънс, кръвен роднина на Конлан? – настоя Анубиса.

Джъстис потуши мъката и жлъчта, които заплашваха да го принудят да повърне и направи крачка напред, иззад скалите, които го защитаваха, стъпвайки на ръба точно над и срещу нея. Представлението му трябваше да засенчи всички останали.

Добре че притежаваше най-непоклатимото изражение в цяла Атлантида.

Пое си дълбоко въздух и се обърна към нея:

– Разбира се, че не, зла кучко. Държиш приятелката му като залог. Той няма избор.

Шокът изписан на лицето ѝ го зарадва. Бе изненадал богинята. Може би имаше шанс едно към хиляда да остане жив.

Може би.

Анубиса се стрелна през пещерата, а Джъстис скочи долу, за да я пресрещне, напрегнат и мълчалив, когато тя спря само на няколко сан-

Освобождението на Атлантида

тиметра от него. Огнено-червеното в очите ѝ ставаше все по-наситено, докато накрая не заблестя. И тогава го подуши, вдишвайки аромата му подобно на звяр, а кожата му настръхна, сякаш искаше да се отдели от тялото му.

– Синя коса – каза тя. – И все пак миришеш като...

– Мириша като кръвен роднина на Конлан и Веднджънс – довърши Джъстис и ѝ отправи горчива усмивка. – Аз съм техен брат и предлагам себе си вместо Венджънс.

Вен избухна негодуващо, но Джъстис едва го чуваше. *Проклятието* се надигаше в него, завладявайки сетивата му. Беше прокълнат да убие всеки, на когото кажеше истината за раждането си. Трябваше да ги убие или умът му щеше да експлоадира на парчета.

Избра третата възможност – да се занася с богинята на вампирите. Може би поне щеше да се позабавлява малко преди да го убие.

Всички го гледаха втренчено. Точно така! Време бе да действа.

Засмя се.

– Мислиш си, че лъжа, нали? Скъпоценните разглезени принцове никога не са си представяли, че баща им може да върши разни мръсотии с някой друг освен с майка им. С някой, който дори не е от техния *вид*!

Анубиса отметна дългата си черна коса от лицето си, взирайки се напрегнато в очите му, сякаш за да разбере дали ѝ казва истината. Древната богиня на вампирите не показва каквато и да е била емоция. Но имаше нещо – лек проблясък

в очите ѝ, който го накара да повярва, че се е вързала.

– Съвкуплението, което натрапих на бащата на Конлан е дало плод? О, това е толкова възхитително. – Тя извърна глава назад и се засмя, а шейпшифтьрите, които бяха все още живи започнаха да вият.

– Аха, е, този възхитителен плод ще започне да убива всички наред, благодарение на проклятието, надвиснало над задника ми, ако не ме разкараш от тук – отбеляза Джъстис, опитвайки се да измисли начин да я убеди. – Искаш да е доброволно? Повярвай ми, след столетия, прекарани в изпълняване на заповедите на братята ми с надуто им чувство за надмощие, породено от статута им на кралски наследници, съм повече от готов да пробвам другата страна.

Вен отново възрази, но Джъстис го прекъсна, прибра мечата си и се усмихна на Аноубиса.

– Мен, вместо него. Ще ти служи доброволно.

След това, макар да му костваше всяка частичка кураж, който някога си е представял, че би могъл да притежава, сложи ръце на раменете ѝ, дръпна я към себе си и я целуна. Бе повече предизвикателство, отколкото целувка. Тя потръпна под допира му, в началото се скова, а после се разтопи в прегръдките му.

Изглежда богинята на вампирите поне донякъде приличаше на смъртна жена. Можеше да използва това и би могъл да оцелее. С непокътната душа или не.

Когато Джъстис най-накрая вдигна глава, очите на Аноубиса бяха избледнели от блестя-

Освобождението на Атлантида

що червено до черно. Сякаш светът се обърна с главата надолу, когато за един кратък момент тя изглеждаше почти като смъртна. Жена, чиято красота бе така мрачна и ужасяваща, че всеки мъж доброволно би се гмурнал в замръзналите ѝ дълбини, стигайки до собствената си гибел.

– Никой мъж не ме е целувал по своя воля повече от пет хиляди години – прошепна тя. – Приемам предложението ви, лорд Джъстис, кръвен сродник на Конлан и Венджънс.

– Не! – изкрещя Вен, но вече бе прекалено късно.

Анубиса прегърна Джъстис през кръста и се стрелна нагоре към далечния таван на пещерата. Докато се издигаха, воинът си спомни за лековития рубин, който тя носеше – скъпоценния камък, който можеше да спаси неродения му племенник или племенница. Улови устните ѝ в още една целувка и измести лакътя си, така че да избута увития в плат вързоп от ръцете ѝ, предполагайки, че тогава вече щеше да го убие.

Шок за деня номер три хиляди и нещо: Анубиса сякаш дори не забеляза.

Така да бъде. Вен и Ерин щяха да са в безопасност. Принц Конлан, жена му и нероденото им дете също.

Джъстис *почти* си бе спечелил семейство и днешните му действия щяха да ги предпазят. Неговата разбита душа в замяна на невинността на един нов живот.

Смърт или лудост бяха най-малкото, което можеше да плати за подобно съкровище, но той искаше да го заяви. *Нуждаеше* се от това,

само веднъж. Наведе глава и погледна към Вен, след което произнесе думата, забранена му през всичките тези векове:

– Братко!

Тогава Анубиса прошепна нещо на отдавна мъртъв език и реалността му се разпръсна, преливайки, подобно на калейдоскоп, в *Пустошта*.